

10/38

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

DISSABTE DE GLORIA

Esperant que ressusiti!

El partit de Judes

Si tothom tingués el valor de les seves conviccions i posés els actes d'acord amb les seves conviccions íntimes, aquests dies hi hauria molta gent que en lloc de celebrar el nom de Jesús, celebraria el de Judes. Judes és un personatge etern, anterior a ell mateix, perquè ja existia abans de la seva naixença. D'ençà que el món és món hi ha Judes, avui mateix el món en va ple. En el cas de constituir-se el partit de Judes, estem segurs que una considerable massa d'individus correrien a inscriure's en les seves llistes.

No heu llegit ara mateix les revelacions sensacionals que amb motiu de l'escàndol dels petrolis s'han fet als Estats Units? Resulta que el representant nord-americà en la conferència diplomàtica que decidí la sort de Turquia, afavorí els interessos d'aquesta a canvi de certes concessions de terrenys petrolífers. Un dels punts que estava obligat a defensar el delegat de la gran República, era la llibertat i la seguretat dels armenis, la constitució d'una Armènia independent on els fills d'aquest poble, que tants d'assassinats a l'engrós ha sofert, poguessin viure amb garanties de civilització i amb drets d'homes lliures. I bé: el delegat del Nord-Amèrica traí els cristians armenis a canvi del petroli que li concediren els mahometans turcs.

Són molts els qui adoren Jesús per fora, i per dins són adoradors de Judes. Amb les mans mateixes que els serveixen per a acatar el Crist, ajuden a apunyalat els seus germans de religió o de raça, i els mateixos llavis que murmuren, quan la gent ho veu, les oracions religioses, serveixen per a la feina vil de la delació.

El dia que tota la gent que segueix el patró de Judes es decideixi a ingressar en el partit judeista que es formi, aquest tindrà un èxit gran, grós, formidable i inesperat. Crist porta les mans rajant de la sang dels claus de martiri, mentre que Judes hi porta la borsa de diners o d'honors, el dring de la qual és per a les seves orelles la musica millor.

MAL CAMI

S'han produït altres dos fets simptomàtics d'una orientació decidida i lamentable. El senyor baró de Viver, conseller governatiu de la Mancomunitat, ha adreçat una comunicació a l'«Institut d'Estudis Catalans» notificant-li la formació d'una Comissió inspectora. En l'informe apareixen atacs, no gaire discrets, contra un professor estranger, de reconeguda competència, i que res té que veure amb les lluites polítiques de Catalunya, atent, exclusivament, a la seva càtedra de Psicologia Experimental. Nosaltres tenim motius per a saber que el baró de Viver no tenia cap animadversió, ni cap perjudici contra el catedràtic, doblement respectable, per intel·ligentíssim i per estranger. Algú, ha volgut apuntar contra aquest, algú, segurament amb més finalitat personalista que no pas política. Però e fet d'escarni a un professor, s'ha produït. L'atac contra la més sèria, la més forta i la més allunyada de la política, s'ha iniciat.

Segon fet: A la Junta de Museus, han estat substituïts dos vocals: l'escriptor Francesc Pujols, i el pintor Ricard Canals. Els seus substituïts són dos pintors, En Mestres i En Juli Borrell. En Pujols i En Canals representaven a la Junta de Museus, lo que hem convingut en anomenar pintura moderna. En Canals era, ademés, un gran pintor, estimat pels joves i pels vells, perquè joves i vells podien trobar perfeccions en les seves obres. Més, encara. En Canals no té res, almenys no tenia res de catalanista, i si un partit l'atreia, era el republicà. Però això íntimament, en les converses amicals, perquè En Canals no és, no ha estat mai, més que pintor, un gran pintor. Doncs a ell, el succeeix en Juli Borrell, per a la pintura del qual, no

tindrem cap adjectivació. De manera que tot lo que s'havia guanyat en orientació, es perdrà, i lo que més val de la nostra pintura no tindrà representació en la Junta de Museus.

Per què? No ho sabem. Lo cert és que es va caient en mancaments a la cultura i a l'esperit, retrocedint al vell provincialisme del «fi de segle», eliminant als homes de qualitat, exaltant als subalterns. I això és lo lamentable. Que intervingui el poder, que governi la ciutat, que pugui a totes les representacions, que apliqui una política unitària, però que respectin l'esperit No és qüestió ara de política, sinó de perfecció. Que imperi, si es vol, la llengua espanyola en tot lo que afecta a cultura, però que no la dispersin, ni la rebaixin.

Nosaltres tenim amics entre els homes que avui disposen de la vida pública. Avui els hi fariem aquest prec: L'home adequat, en el lloc adequat. Per damunt de tot lo immediat i de tot lo transitori, l'esperit, i el respecte a l'esperit.

PARADOX

El cens electoral

Ja fa massa temps que dura el dejuni electoral a l'Estat espanyol, i convé que aviat hi hagi eleccions d'una mena o altra. Així ho ha comprès sens dubte el Directori militar. I després de promulgar un Estatut municipal amb tots els avenços de la ciència política i administrativa, ha ordenat la immediata formació dels cens electoral.

Formació immediata? Realment, això deu voler dir que comencin immediatament els treballs per a la formació del cens. Per a enllestir aquest, cal un cert temps. Un cens sempre és una cosa una mica llarga, i encara que tots els que intervinguin en la seva formació hi posin el coll, és de suposar que no el tindran llest fins d'ací a alguns mesos.

Però el mèrit del cens nou no ha d'estar en la rapidesa de la seva confecció, sinó en la seva puresa i exactitud. En els temps del règim vell, el cens electoral era un niu de falsificacions i errades, una llista de noms i domicilis plena de sorpreses i secrets. La coneixença, encara que només fos relativa, de l'antic cens,

era una de les feines prèvies que havien de fer les oficines electorals, els electorers, els interventors i sobretot els que dirigien a les grans ciutats les famoses rodes.

El cens barceloní a despit de les vegades que havia estat rentat, depurat i posat a la bugada, era ben brut. Els noms imaginaris hi abundaven. I la colla que tenia llistes d'aquests electors inexistent, podia obtenir els seus vots fantàstics organitzant les rodes de falsos electors.

Els lerrouxistes barcelonins, que havien perdut temps ha els bous dels vots autèntics, s'havien enginyat per a conservar les esquelles dels vots falsificats. Ells eren els qui havien muntat un servei de rodes més perfectes, especialment a l'antic districte setè (Sans, Hostafrancs, La Bordeta, Cà'n Tunis, etc.) El gran Olivella feia miracles en el seu districte, com abans havia fet miracles als mercats. I els regionalistes, amb En Ferrán Agulló i l'adroguer Agell al capdavant, també demostraren que sabien el què són les rodes i les tupinades.

Tindrem ara un cens net? Qualsevol que confeccionés un cens com cal, meixeria, en aquest punt concret almenys, els nostres elogis i els de totes les persones decentes. Tanmateix voldriem recomanar als qui estiguin encarregats de fer el nou cens a Catalunya que no admetin la col·laboració dels polítics vells que a la nostra terra s'han posat ara el vestit de regeneradors i addictes al Directori. Entre la gent de la Unió Monàrquica Nacional hi ha una pila de professionals en matèria d'eleccions, especialitzats en totes les arts i manyes de la vella escola. Un cens confeccionat amb l'ajuda del senyor Torras de Granollers, per exemple, ens faria més por que una pedregada.

Hi ha gent que no pot col·laborar en la confecció del nou cens, per una raó senzillíssima: i és que amb un cens net els tocava perdre sempre, i haurien de dedicar-se a la cria de l'aviram. Seria massa cruel que a certs tècnics electorals i a certs polítics de professió se'ls convidés a forjar l'instrument que ha d'anular-los. Aquests elements més s'estimen guanyar brut que perdre net, i per ells el cens no és una verge pura, sinó una marreca d'hostal.

FULMEN

A JOSEP A. CLAVÉ

En el primer centenari de la seva naixença

Oh, vos qui fóreu el nostre precursor i agermanàreu el poble català, perquè, després, la immortal llavor del ideal hi pogués germinar.

Auriolat de la cançó suau el nostre poble retrobà els anhels de llibertat. El cel és molt més blau i en la blauor llueixen els estels.

Aquell estel que el nostre poble vol i ens fa dalir i cantar de sol a sol, té un bellugeig de l'harmonia vostra.

Tot Catalunya canta el vo-tre cant de germanor. L'estel es va apropant...

Demà, cantant, li lluirà en el rostre.

SALVADOR PERARNAU

Per ell...

Jo l'havia conegut. S'hostatjava a un casalot de la vella Barcelona, d'aquells que tenen un colomar dalt de tot. Després de travessar una escaleta bon xic estranya de corredors zigzagujants, arribàrem davant d'una porta, que s'obrí totseguit. A l'entrar i entreobrir un finestró que deixà vessar plenament nostre sol incomparable, vaig poguer distingir on era. Les parets plenes de dibuixos finament sombrejats que a l'acostar-s'hi perdien l'encantament del quadro que mirem d'aprop, mes a l'allunyar-se'n, s'hi apreciava l'instint i una mà il·luminada que il·lustrava l'art del

dibuixant. N'hi havia de totes menes, emperò el que més va admirar-me, va ésser un quadret a la ploma; un rostre de noia de factura tan senzilla que fàcilment n'hauríem copiat el conjunt, mes l'artista havia copsat un esboç de somriure i l'havia reproduït allí al paper, donant-li un valor realçat al ver tipus de l'obra, servant en un tot els detalls de tan bells efectes.

Al prendre comiat i un cop al carrer, al inquirir el seu nom, vaig saber-lo. Havia un nom molt sant i els ideals de lo que em diem «home avençat» i encara que portava demés de son cognom, com tots, un mot que afavoreix tan poc l'home, les cinc lletres del seu, formant entre totes un ser de noble sentir, esborraven lo vergonyós que hi podia haver el motiu aquell, llençant-lo a la faç d'un altre.

**

Un jorn quan les lluites homicides ensangrantaren nostra ciutat comtal i en mig de intrigues i lamentables succeïts nostre home fou pres. Va ésser la primera vegada que la veïnet del gràcil somriure no el va sentir forollar al pany de casa seva a l'hora de costum. Pocs dies després la situació moral i a l'ensems material, esdevenia tristíssima per a ell. Sense els bons amics i l'encoratjament d'ella, encara que la pobrica sentia fondre's el cor, l'aclaparament de la seva pena hagués estat formidable.

Finalment el càstic més indignat dels homes es balancejava ja damunt la testa d'aquella infeliç joventut que es perdia tot just a l'hora que les aurenets tornen amb bones noves i joïoses a no poguer ésser-ho més. Si l'indult del Divendres Sant no arribava amb la seva clemència, moriria com altres e incomprès de molts. Bones ànimes plenes de llum intervingueren a favor del dissortat i diaris que comentaven el «clou» de la setmana irònicament més baix el ver punt de vista, llençaren al vol els precés de salvament, esperant una vegada més les gràcies dels que ens regeixen.

En mig del recolliment acostumat de la setmana del silenci, el portaveu de les decisions de l'home que ho pot tot, asabentà a hom que la vida del reu era salvada. No s'esperava menys que això.

Un rostre de llangor perenne i ulls inexpressius menarèn una vida sense efectes, dins la cel·la fosca, companya d'impressions tristes. Solament arribava a ell de l'exterior el contacte d'una mà de dona estrenyent la seva suau ment i que porta, ademés del consol, dolces enyorances inoblidades.

Quan la joventut se'n va de nosaltres, com la sang s'esvaeix darrera la mort i a l'esdevenir la vellesa amb la decrepitud, llavors és quan recordem el passant amb sentiment; mes respirant l'aire que corre lliure com nosaltres tot ens semba ha estat menys feixuc. Ell servant la via, la prén a un preu bon xic car, i sols a l'hora del finar humà tornarà la seva ànima lliure a l'entorn nostre demanant-nos un pensament.

ALBERT P. GABRIEL

CANÇÓ DEL DIA

Ja som a dissabte Sant; a les deu repicant les campanes harmonioses, i els bailets ben diligents amb els xerracs estridents i les maces sorolloses alçaran un gran brogit que muntarà al infinit, on el vent un dia duia aquell cant solemniat de gaubansa universal que avui ressona tan alt.

Al teluial!

Al teluial! Alcem el crit tots els homes de sentit, que la pau ens és oferta; res de negres ambicions ni de vils explotacions, lliure el cor i l'ull alerta. Els petits es faran grans; acarorem els infants com al xai la macarua.

en la dolça solitud;
ells tindran la fortitud,
la honradesa, la virtut.

Al teluial!

Al teluial! Bona gent,
els que plorant i rient
aneu capdellant la vida
pensant amb aquell demà
de pau i amor que vindrà
quan sia l'hora escollida.

Ja ha fugit la servitud;
el vil poder absolut
la tempesta se l'enduia...
Ja s'acaben els tirans
i els conqueridors triomfants,
alceu el cor i les mans.

Al teluial!

Al teluial! Els afligits,
els explotats i oprimits,
els tarats de covardia,
els que senten l'ideal,
de la raó i la moral
que s'imposaran un dia.
A les festes que hi haurà
l'obrer la brusa lluirà,
la pagesa la capua,
la seva toga el doctor,
a levita el bon senyor
i el món serà una cançó:

Al teluial!

Sentirem el clam etern
que muntarà de l'infern,
on per ses males consciències
cremaran com a tions
aquests milers de saions
que exploten les subsistències.

Ens cridaràn afligits;
però els respondrem decidits:

—Us cou? poseu-s'hi una tuià.

Tornant al cant enlairat:

—Homes de cor ben honra,

i de bona voluntat!

Al teluial!

FLOX

L'amnistia

Però nosaltres la demanem i no ens cansarem de demanar-la, en aquest país precisament, perquè ens fa molta falta, perquè s'ha d'enlairar el perdó a una dignitat suprema, i per a veure si els podem fer entendre que és més bell el gest de la benignitat que no el de l'odi!

Parlant amb el fill d'En Salmerón

Hem anat a Madrid. Hi hem anat perquè és un poble, diguin lo que vulguin quatre calumniadors, molt divertit.

Hem vist a En Pau Salmerón, el fill del gran patrici. Veure a aquest amic és per a nosaltres sempre una gran alegria. Hem parlat, hem recordat fets passats: l'atemptat d'Hostafrancs, en el que fou ferit el nostre amic, així mateix com En Cambó, que llavors, en aquells temps, es deixava ferir.

Política? Res de política. El nostre amic està completament allunyat de totes les misèries d'ahir i d'avui. Viu tan sols per a la seva mare, molt vella ja, i per la fe en els ideals, que cada dia són més republicans.

El fill d'En Salmerón es plany de l'oblit en que Barcelona ha tingut al patrici il·lustre del republicanisme. Barcelona ha oblidat, o sembla haver oblidat, la cooperació d'En Salmerón en el moviment de Solidaritat Catalana, i el cop mortal que fou pel lamentable partit lerrouxista—partida seria millor—la separació del gran home.

El fet de donar el nom d'ell a un carrer de Barcelona no és prou. Però vindran dies millors que els actuals i llavors LA CAMPANA DE GRACIA rendirà l'homenatge degut al gran republicà.

Assajant les caramelles

En el *Casino Recreativo* s'hi assagen unes famoses caramelles, que val la pena de dir-ne unes quantes coses.

S'ha reunit el sabater, el manyà, el fideuer, el petit del estanc, el paleta de la casa, el noi del plats-i-olles i uns quants més, i han format el chor.

I aquest chor, que tenen veus vocals—com diu el sabater—correrà per tota la barriada amb l'imprescindible *panera* i recollirà ous, gallines, conills, i potser alguna gibrelleta, perquè ens han dit que no volen rebre al chor de la ràbia, que xafen unes cançons que volem transplantar-les a fi de que les conegui mig món.

El vals, que l'ha construït el paleta, diu així:

Anirem de casa en casa
per si arrepleguem un bè:
el farem a l'ast per Pasqua
ara que el menjà és caret...

Ca, berret! Jo els donaria un bè negre amb les potes rosses. I segueix l'altra estrofa:

Posèu-hi pollastres,
posèu-hi capons:
posèu-hi dobles
per fè els talls ben bons...

Posar-hi un *Star* a dintre per a matar-los a tots, doncs canten d'una manera, que els que han sentit l'assaig diuen que el dia de Caramelles hi ha idea de fer pujar un batalló de civils per a que custodii el coro...

Aquests barruts, s'han fet el pensament de fer un tiberi a costelles de quatre ximplers que se'ls escoltaran.

Com que el *Casino Recreativo* té socis d'honor que paguen més, i com més paguen són més honorífics, és el motiu, que les dones ja esperen oir als esgarra-pa-corrals i fer-se un panxo de riure.

A mi, l'altra dia, va dir-me el caixer (sense caixa, perquè hi ha un *debe* que Déu n'hi doret), que vindrien a casa meua a cantar-me les *coples*. Jo, per por que no fos víctima d'un atracament, o bé per evitar una nit tràgica, vaig dir-li:

—Ja podeu venir, però a casa només hi trobareu la cunyada que és sorda com una tàpia i el gos que lladra així que sent filarmonies intempestuoses. Però, ja deixaré dit que us donguin quelcom, vaja.

—I què ens donarà si es pot saber, a fi de dir-ho als membres del *Recreativo* i dels que hem format en tres dies el coro?

—Senzillament; tinc una gallina que té la *papida*, i de nits tus més que un que pateixi d'ofec; com que s'ha posat lloca i penso que naixeran els pollets morts, us regalaré la mare i els futurs fills, que si neixen sans i bons n'hi haurà un galliner ple.

El xicot va mirar-me i va dir-me en broma:

—Vaja... que vostè no és capaç de fer això...

—Mireu: l'any passat, varen venir una colla, que no sé si eren pillets amb atxes, i acompanyats de ferrets i acordeons varen venir a trencar-me el son. Varen cantar unes ximpleries, escrites d'un pobre xicot barber, i al pujar la cistella, què dirien que els hi vaig donar?

—Que sé jo, pobre de mi...
—Un bitllet de cent pessetes.
—Això és un bon regal...
—No varen saber agrair-ho!... Perquè a l'endemà vaig saber que feien córrer pel barri que els havia donat cent pèles falses. Penseu que més falses i més ton-tes eren aquelles cançons, que n'hi havien per a fer aixecar el sometent i em-paitar-los fins a Molló. Estic segur que a casa no hi vindran aquest any, i quan els sento assajar, amb veu de nyinyol, ferro vell, regadores, i altres *veus vocals*, em tapo les orelles i penso:

Que en va ésser de ximple Herodes, de no haver exterminat la raça d'aquests tocats de l'ala que sols han vingut al món o per a ballar, o fer el burro, o una vegada a l'any fer un coro per a empeltar una enfermetat a un barri decent, noble, bo i tranquil com el que habitem la dona, la canalla, la cadenera, un gat afillat, la lloca estantissa i un servidor de vostès.

EMILI GRAELLS CASTELLS

Som una colla de cafres

Llegim en *La Región* d'Orense del 9 de febrer:

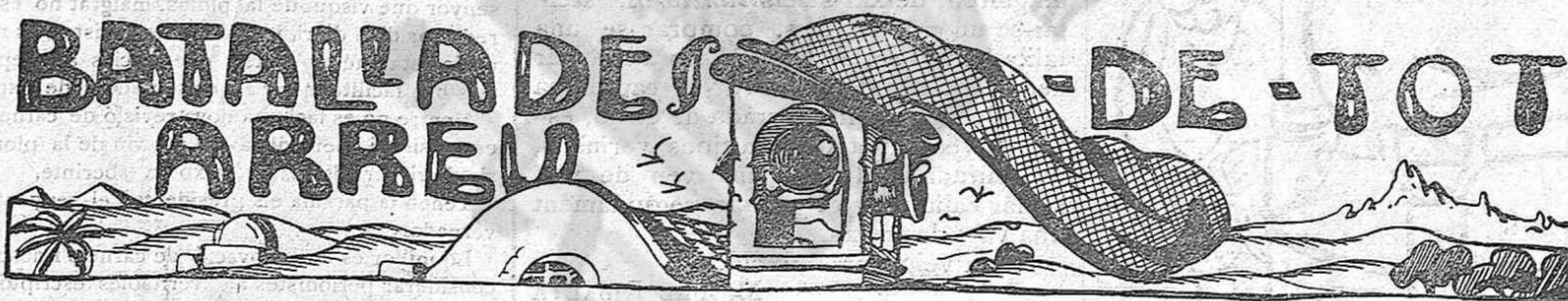
«Ens diuen que an el mestre de la Pousa d'Armariz el persegueix el poble d'una manera salvatge.

Ja abans de venir a aquesta Escola, el denunciaren, sense contrastar referències injurioses que la rectitud demana aquilatar; retiraren uns i s'abstingueren altres de portar els fills a l'Escola, a pretext de mil patranyes i coaccions, i de tal manera activaren el camp d'operacions, que als últims dies, del dissabte al dimarts de Carnaval, «estigué materialment bloquejat sense poguer sortir de casa.» De dia i de nit, una cridòria infernal amb una barreja d'insults, cants i amenaces el rodejà. Després l'apedregaren...

I aqueix home de carrera, amb sa esposa i un nen de pocs anys, aguantà durant «quatre» dies el captiveri del que hagué de llibertar-lo la Guàrdia civil de Junquera el dimarts a la tarda.

I no hi hagué qui és poses de la seva part ni tractés de cohibir als avalotats!... I això que diuen que és d'allí, d'aquella parròquia, el jutge municipal!...

Hi haurà exageració en aquests datos,

D'UN TRET MATAR DOS OCELLS

Creiem que aquesta nota té, avui, una actualitat espantosa. L'acompanya un gravat, que hem tret del periòdic alemany *Lachen Links*, que tampoc pot ésser més actual.

Es tracta dels jueus, senyors, dels jueus, vic-

—Ara et tinc, lladregot!
—D'un tret mataré dos ocells!

(De *Lachen Links*)

times de la més lamentable llegenda. Es que, veritablement, es pot ésser víctima d'una llegenda? Sí, que se'n pot ésser. La prova ens la dona aquest poble treballador i nómada que és el poble jueu al que s'acusa de la mort de Crist. Un poble decidit no pot trobar perdó en un altre poble que viu de la por que inspira el déu per ells creat.

La tragèdia qual últim acte finà en el Gòlgota té aquesta semana una actualitat que, per a algunes ànimes molt senzilles, gairebé devé realitat. S'ensenya a les criatures a ésser salvatges i a renegar de la pietat. Se'ls ensenya a sortir a matar jueus. Sortosament, els maten hipotèticament, a grans cops de maça que descarreguen sobre les portes trencant el silenci i la tranquil·litat que en aquests dies exigeix l'Església. Però si podien, n'estem segurs, els matarien de debò, tal com fan a Alemanya des d'una temporada ençà.

El poble alemany, al que han donat un gran contingent els jueus, es vol desfer dels jueus. Però no exilant-los, que seria més humà, sinó perseguint-los i matant-los com a bèsties allí on els troben.

I la pietat, senyors catòlics? I el perdó?

LA REPÚBLICA A GRECIA

Aquest soldat s'arrenca del kepis, l'escut reial, perquè a Grècia s'ha proclamat la república.

Aquest soldat somriu. El somriure brolla en la seva boca com una meravellosa flor d'optimisme.

Un soldat grec arrencant del kepis l'escut reial.

D'avui en endavant aquest soldat no es sentirà junyit al uniforme com una bèstia vil, d'avui en endavant ja no se sabrà una cosa, un objecte mancat de voluntat, a mercè de la guerra i de la mort. Com els soldats nascuts de la flama de la revolució francesa, i als que Napoleó passejà magnífics i triomfants pel món, es sentirà confortat per l'alenada de futures glòries que dona sempre l'iniciació d'una república.

Aquest soldat s'arrenca l'escut reial del kepis. Somriu Sap que els reis són lluny i que, segurament, no tornaran mai més. El sol avui, an aquest soldat, li sembla com una immensa rosa d'or, en la llavor del cel meravellos d'Atenes.

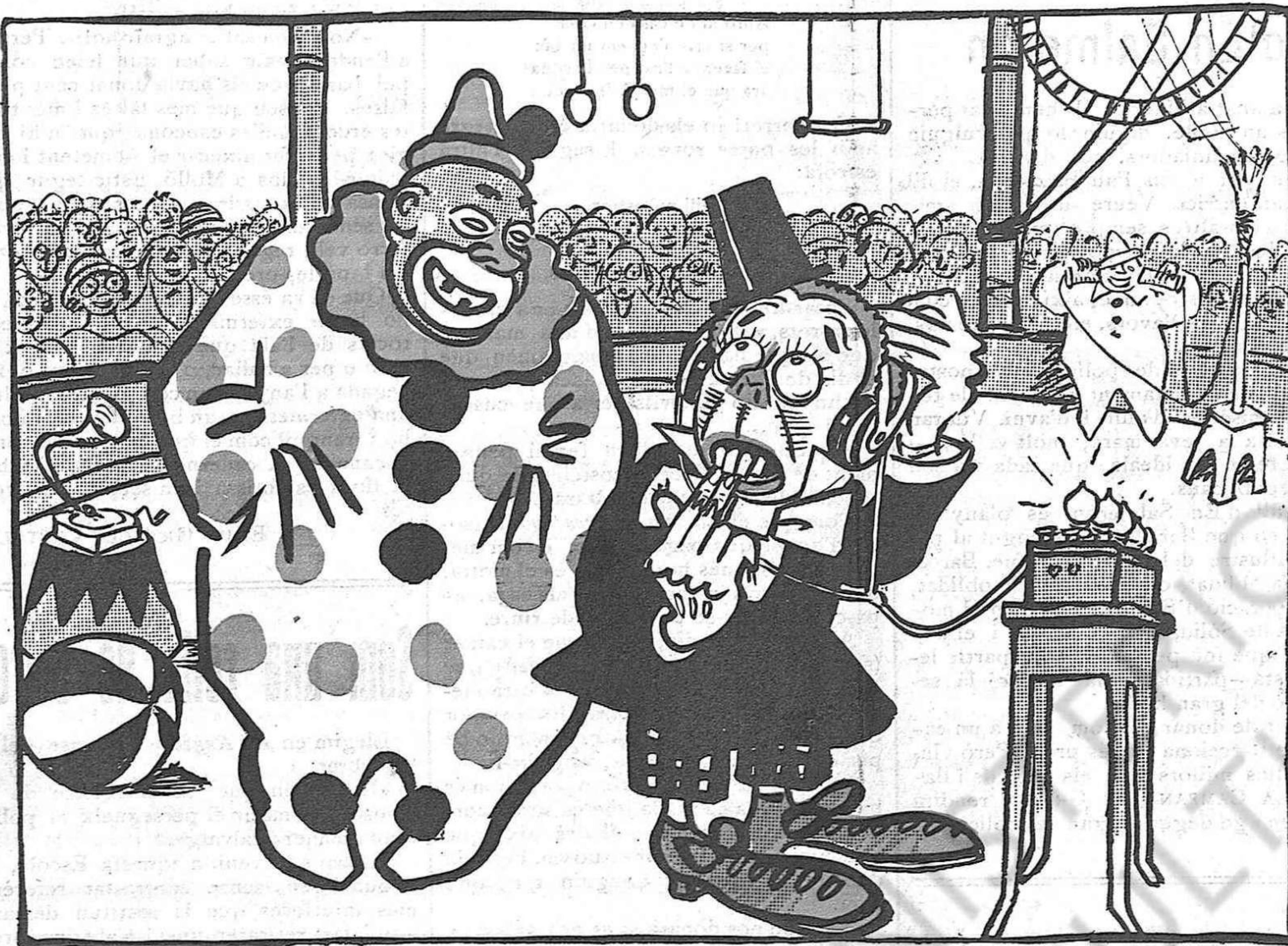
Una manifestació republicana a Atenes.

L'AVARÍCIA DE LA SANTA MARE ESSLÉSIA

En l'aparador d'un adroguer ple de ciris—no podia estar ple de subsistències perquè ja no en queden—hi hem vist el següent rètol:

RECHAZAD LOS CIRIOS A MITAD DE
PRECIO, NO ADMITIDOS POR LA IGLESIA

Al circ.

—Da que ta ries Pepy?
—Da que desde hoy en adelante todas las gansadas que diga aquí en el circo, serán oídas da todo el mundo por talafonía sin hilos!

La moda madrilenya

Aquest cop sí que en farà de mal a les esquerres!

però nosaltres hem oïd tot això; i que a les mateixes portes de la capella de la Pousa, davant l'Escola, hi havien col·locat uns insultants senyals que eren com la bandera de motí..., i allí hi van romandre tot el Carnaval!

Suposem que a aquestes hores hi hauran intervingut les autoritats per a veure lo que hi hagi de cert en tan lamentables successos, que nosaltres deplorem, no sols per lo que signifiquen, sinó per les amargures d'aqueix senyor Mestre, a qui no coneixem, però a qui compadim tant més quant els procediments empleats contra seu, per lo salvatges,

diuen molt en contra dels seus perseguïdors.»

La Región, admet la possibilitat d'una exageració en el relat dels fets que antecedeixen. Nosaltres creiem, però, que el mestre al·ludit se les va veure més negres encara. I és, que sabem massa la crueltat dels pobles en vers qui els educa i instrueix, per a deixar de creure-ho. An el mestre se'l té per un home qualsevol, no se li té respecte i mantes vegades ha de fer de *chulo* per a aminorar impropèris escandalosos que prosperen en l'impunitat, davant les autoritats.

No fa gaire que un mestre s'havia

d'emportar la carrabina a l'escola (i encara potser ho fa) per tal d'imposar una mica de respecte al sortir.

Perquè fillets!, a un altre que no ho feia així, els germans dels alumnes castigats el desafiaven!

Ja no parlo de les «pedregades» perquè això és una cosa corrent.

I així, que tiri llarh *La Región*... que, si els mestres no volen d'aquí endavant ésser víctimes del caciquisme dels poblots, no tindran altre remei que fer això: Deixar-se de colls planxats, barrets, abrics i sabates, i posar-se la gorra de gairell, deixar-se els *panitoros*, afeitar-se un cop al mes, comprar-se una faixa ben gran, en la qual no serà per demés que hi deixin sortir el cap d'una «sevillana», armilla forrada de cuir, espanyes envetades, mitjons vermells, una mirada de llamp, una veu de tro, fumar caliquenyo i portar seguidament una vara de freixa.

No hi veig altra solució.

MIQUEL RIBALTA

REPICS

Llegim a un diari local:

«Dissabte fou destituït l'Ajuntament de Molins de Rei: els regidors elegits per a constituir el nou es reuniren en sessió, acordant no acceptar el càrrec.»

Heu's aquí un Ajuntament que no vol ajuntar-se.

Als desgraciats de Sant Andreu els aixamplen el cementiri, fent-los-hi 4 900 nínxols.

Ja que no es poden fer cases barates, almenys els hi donen uns quants pams de terra perquè l'habitació sia més econòmica i tranquil·la.

Tant aviat va constituir-se l'Ajuntament pepari, ja varen tirar-se els plats pel cap.

Alià es va començar a estendre roba bruta, i ja sabem que hi han molts *pepets* que els interessa defensar trusts i monopolis.

Encara veurem la Resurrecció de les Pompes Fúnebres, la derogació de tot lo que s'ha enterrat, l'ascensió de compromisos de carns, volateria i altres coses...

Aquell famós *Colom* que mai havia pogut aixecar les ales perquè els de la *liga* o els de *paço* l'entonsaven més avall que un plom, ara ha pogut obtenir una plaça que ha acceptat amb un pam de boca oberta...

Llàstima que ara s'han acabat les beses!

Ja eren moltes les carboneries que acabaven el combustible, o pena de pagar-lo un xiquet més.

Coses de Barcelona... Aquí no hi ha mai de res sinó es paguen les ganes. Podem ben cantar els barcelonins.

*Somos padres de familia,
no podemos manducar,
no trobem carbó, ni oli,
ni mongetes ni aigua a mar.*

Qui vulgui peix... que se'n vagi a pescar, perquè els del trust (món de *trustos*) no el volen vendre barato i se'l fan pagar a pes d'or.

Ara, amb això de la famosa Quaresma, són molts que no mengen carn ni peix... ens hem mantingut d'herbetes de Sant Antoni i llacçons.

Ja quasi tots els ciutadans fem cara més aviat d'animals (com els conills) que de persones.

Hem comprat una capsa de mistus de la famosa Companyia Lladronífica de Cerilles.

De 30 n'hem pogut encendre vuit!

Si això no és robar que vingui el Director de la Companyia estafadora i que ens digui què se'n diu això:

Mistus i Tabacalera
s'han ajuntat santament,
per timar amb manyes falses
al públic totxo i pacient.

Hi han a Barcelona més de 2.000 periodistes. Això fa riure!

Lo bo del cas és que les Associacions de la Premsa tenen la culpa de que aquesta plaga existeixi.

Hauria de definir-se bé què és lo que s'entén per periodisme, perquè nosaltres opinem que un senyor que visqui de la ploma, malgrat no ésser redactor d'un diari, i si de varies revistes, és més periodista que molts dels que gràcies als reporters han facilitat *pases* als embrotadors de paper.

Mentre no es faci una nova revisió de carnets i es consideri «periodista» al qui viu de la ploma, sia diari, o revistes, serà això un laberinte.

Tenen la paraula els presidents i el senyor governador.

Lo millor és la renovació de carnets i després considerar periodistes als veritables escriptors i no a *fuleros* presumits que ensenyen un carnet que no té altre valor que a l'anar firmat per qualsevol governador.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, 1937
del Oim, número 8

Aquest número

ha passat per la

censura militar